

CHRISTIAN UETZ

Hét vers

1

NEM TUDOK MEGLENNI NÉLKÜLED, neked hála.
Nem tudok létezni veled, mert vagy.
És amíg szükségünk a létezés,
a szerelem nemlétéből semmit sem fogunk föl.
Amíg önmagunkra vagyunk utalva,
és amíg *sm*sekre, *maile*kre és látásra kényszerülünk,
a semmi szerelemből nem fogtunk fel semmit.
Mialatt úgy vés egymás bőrére a sors és
cserél másikkunk lélegzetére és vált másikkunk hangjára,
hogy közben érintés nélkül érintkezünk,
semmit nem fogtunk fel a szerelemből,

és felfogjuk, hogy semmi a szerelem.

2

A SZERELEM VALAMI MÁS, mint szépség és gyönyör.
Szépség az és gyönyör, de szépség és gyönyör
szépség és gyönyör útján csábít szépségre és gyönyörre,

ami nem szerelem, s ami nem létezik.
S ami nem szerelem, az nem létezik.

A szerelem akkor kezdődik, ha elvész a szépség, a gyönyör.
Ha undorban és csömörben születik
az alázat mélyén.

3

DE AMI EGYETLEN, az hullámokban érkezik:
lebegő rengés az, kettőnket
egymásba úsztat. Valódi repülés az:
lélekvesztők vagyunk a világegyetemben.
Dallam talán? Vagy nyögés és jajszó?
Meghalás és közben ébredés:
mintha először ébrednénk valóban.
Áthat minket utolsó porcikánkig:
elúszunk minden pórusunkkal.
Akik megszülettek, szorítják, szívják, látszólag sebesre
dörzsölik egymást,
de ez csak sértett csoda, csillagok közt lelt
halál születés előtt.
Mert olyan meghitt, hogy alig tudjuk elviselni,
ami az érkezéssel múlik el.

Miközben én írtam, és te olvastad, mindezt
megéljük,
bár nem halunk bele, és belehalunk,
bár meg sem éltük.

4

ISTENI dolog,
hogy nem akarsz engem,
hogy megörökítselek, bár nem akarom;
és nem tágítok tőled,
bár szeretnék;
sőt egyre keményebben tapasztalom nemszeretésed,
egyre sziklakeményebb ajándékokodat.
De mostantól fogva én sem tudlak kívánni szavakkal;
és végül csend a végtelen becsületszó,
az egész maradék.

5

HA VALAKI mint te, egyszer éjszaka arra ébred, hogy halott,
valami különöset álmodik,
és furcsán Senkivé zsugorítja magát,
de nem olyan Senkivé, aki semmi, hanem aki minden:

egy angyal, mindenki mindenese.

6

AMIT MEGMONDTAM, megmondtam,
hogy ne beszéljünk róla, amíg meg nem halok,
amikor nem csak szó lesz, hanem igazság,
s amikor minden szótlánul szólal.
És most a szavak egyre inkább megigazulnak.
Kétszeresen igazabbak.
Egyrészt, mert mind több a nem múltó idő,
másrészt a sorrendjük miatt:

a legforróbb a legutolsó.

7

És ha most holt vagyok, boldog vagyok,
hogy mindent megmondtam neked,
és nem bánok semmit.
És ha most holt vagyok, túlboldog vagyok,
hogy nem mondok neked semmit többé;
és fellelkesülök,
hogy itt vagy velem,

és te élsz.